

придбання житла для військовослужбовців, що є важливим стимулом залучення українців до служби за контрактом.

Проте варто зазначити, що особливість перебігу бюджетного процесу в Україні полягає у тому, що не завжди прийняті бюджети повною мірою виконуються. Скажімо, у 2016 р. українська армія недоотримала фінансування на суму близько 5 млрд. грн., а у 2015 р. із запланованих 49,3 млрд. грн. було отримано лише 46,7 млрд. грн. [2].

В цілому ж, критичний військовий бюджет в умовах сьогодення фахівці оцінюють на рівні 62,6 млрд. грн. [2], що з певним перевиконанням покриває бюджет Міністерства оборони на 2017 р.

Таким чином, є усі підстави сподіватися, що українська армія зможе у повному обсязі виконувати покладені на неї завдання, а Україна у надзвичайно складних сучасних геополітичних умовах протистоятиме будь-якій агресії чи зазіханням на суверенітет і цілісність незалежної держави.

Література:

1. Закон України «Про Державний бюджет на 2017 р.» від 21.12.2016 №1801-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1801-19>.

2. Рудомський Р. Військовий бюджет – 2017: Скільки Україна витратить на техніку і оборону / Руслан Рудомський [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.depo.ua/ukt/war/proekt-viyskovogo-byudzhetu-2017---skilki-kudi-y-navishcho-26092016090000>.

Ядчук Михайло Григорович

Студент групи ФУПОМ-11

Науковий керівник – д.е.н., професор Кириленко О.П.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ДОХОДІВ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

На сучасному етапі розвитку економіки України на перший план виходять питання, що стосуються бюджетної системи держави, розвитку її територіальних громад, а саме надання їм більших повноважень і можливостей для наповнення місцевих бюджетів. Процеси децентралізації влади змінюють і розширюють шляхи надходження коштів у місцеві бюджети. Також місцевій владі надається більше повноважень, щодо розподілу коштів на потреби селищ, сіл, а це в свою чергу сприяє їх розвитку. Тому на сьогодні питання формування доходів місцевих бюджетів є актуальним.

Багато вчених досліджували питання формування доходів місцевих бюджетів, серед них такі як: С.Буковинський, О.Василик, А.Даниленко, О.Кириленко, В.Кравченко, І.Луніна, К.Павлюк, О.Романенко, В.Федосов, С.Юрій та багато інших.

У Бюджетному кодексі України чітко визначені 4 основні групи надходжень за допомогою яких наповнюються місцеві бюджети. Це є податкові надходження, неподаткові надходження, доходи від операцій з капіталом та офіційні трансферти. Зараз стоїть питання, щоб збільшити ці джерела наповнення через передачу деяких податків, або їх частини, які раніше сплачувалися до державного бюджету, місцевим [1, с. 126].

Аналізуючи доходи місцевих бюджетів на прикладі бюджету Турійського району, Волинської області чітко видно, що найбільшу частку доходів загального фонду отримано від офіційних трансфертів – 86,01% (144229084 грн.), друге місце займають податкові надходження – 13% (21772202 грн.) від загальної суми доходів, далі ідуть неподаткові надходження – 1,0% (1672987 грн.) і на останньому місці доходи від операцій з капіталом – 0,01% (6261грн.).

Що стосується спеціального фонду бюджету, то тут податкові надходження – 0,04% (1464,60 грн.), неподаткові надходження 84,7% (3319767 грн.), доходи від операцій з капіталом – 9,33% (35917 грн.), офіційні трансферти – 0,38% (15020 грн.), цільові фонди – 5,58% (218715 грн.) від загальної суми доходів спеціального фонду.

Отже, ми бачимо, що лівову частку доходів займають офіційні трансферти, а на другому місці – податкові надходження, це що стосується загального фонду. В спеціальному фонді найбільше неподаткових надходжень.

Починаючи з 2012 р. спостерігається зростання частки міжбюджетних трансфертів з 49,7% 2012 р. до 52,4% у 2013 р. загалом по місцевих бюджетах України. Серед найбільш поширених проблем, з якими зіштовхуються органи влади на місцях, є використання вільних бюджетних коштів, нестабільність дохідної бази, недостатнє фінансування з державного бюджету та неефективність системи вилучення надлишків загальнодержавних податків [2].

Нажаль в державі немає єдиного підходу до політики, щодо місцевого самоврядування. Це проявляється в тому, що в стратегічних документах декларується напрям децентралізації повноважень і фінансових ресурсів, а нормативні акти які приймаються, нажаль призводять до зворотного процесу.

Аналіз доходів місцевих бюджетів України показав, що 5419 місцевих бюджетів формуються на 70% за рахунок трансфертів з державного бюджету, а 483 громади на 90%. Зрозуміло, що за таких умов неможливий розвиток громад, є постійна нестача коштів на потреби населення – це стосується і ремонту доріг, і покращення інфраструктури, розбудови спортивних майданчиків та місць відпочинку. [3, с. 63].

Тому у 2015 р. завдяки проведенню реформи децентралізації місцевим органам влади надали більше джерел наповнення бюджетів, а саме: 10% податку на прибуток підприємств, плату за землю в частині податку на майно, збори з роздрібного продажу підакцизних товарів за ставкою 5% вартості реалізованого товару. Крім цього дохідна частина поповнилась єдиним податком, податком на нерухомість, транспортним податком, 80% екологічного податку (замість 35%) та 25% плати за надра [4].

Отже, на сьогодні ми спостерігаємо передачу майже половини ресурсів та інструментів бюджетної системи місцевим бюджетам. Зрозуміло, що це

повинно позитивно вплинути на розвиток громад та підвищити рівень їх соціально – економічного розвитку.

Література:

1. Лінтур І.В. Напрями оптимізації формування доходів місцевих бюджетів / І.В. Лінтур // Науковий вісник Мукачівського державного університету. – 2014. – С. 124–128.
2. Козинець І.Г. Фінансова самостійність місцевих бюджетів: проблеми забезпечення / І. Г. Козинець // Молодий вчений. – 2015. – №6 – С. 111–114.
3. Слободянюк Н.О. Проблеми формування дохідної частини місцевих бюджетів в умовах фінансової децентралізації / Н.О. Слободянюк // Економіка і суспільство. – 2016. – №2. – С. 61–66.
4. Тесля С.М. Сутність та структура фінансового забезпечення органів місцевого самоврядування / С.М. Тесля, М.І. Мудрик // Молодий вчений. – 2014. – №5. – С. 16–18.

Якібчук Ольга Дмитрівна

Студент групи ФУПОзм-11

Науковий керівник – к.е.н., доцент Сидор І.П.

СВІТОВИЙ ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ БЮДЖЕТНОГО ПРОЦЕСУ

У будь-якій країні світу структура державного бюджету, а також реалізація бюджетних процедур має свої національні надбання зумовлені специфікою розвитку політичних, економічних та соціальних правовідносин в державі. Формування та виконання державного бюджету – досить складний і тривалий процес. У окремих країнах світу існує практика складання бюджетів на 3-5 років наперед з відповідним уточненням на конкретний рік, який буде виконуватися [2, с. 65].

Бюджетна система будь-якої держави займає центральне місце у складі фінансової системи і базується на економічних і юридичних нормах та організаційно залежить від форми державного устрою. Так, для федеративних країн (наприклад, США, Німеччина, Російська Федерація, Канада, Швейцарія) характерною є трирівнева бюджетна система (федеральний бюджет, бюджети суб'єктів федерації (штатів, регіональні тощо), місцеві бюджети), а бюджетна система в унітарних країнах (наприклад, Великобританія, Італія, Франція, Україна, Японія) представлена двома рівнями (державний і місцеві бюджети). У федеративних державах види місцевих бюджетів визначаються, як правило, в законодавстві окремих суб'єктів федерації, а в унітарних – на загальнодержавному рівні.

Адміністративно-територіальний устрій США – федеративний. Федеральний бюджет побудований відповідно до принципу «повного» (зведеного) бюджету і складається з двох частин: урядового бюджету (бюджету